

Örök rangadók - Kábító Kolumbia

2013 november 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kolumbia futballválogatottja hat évtizeden át semmiféle szerepet nem játszott a világbajnokságokon, kivéve 1962-t, amikor a chilei Aricában – ahol a partjelzők egyike honfitársunk, Dorogi Andor volt – {...}

{...} Marcos Coll, Antonio Rada és Marion Klinger hirtelen hármat is berámolt a legendás Lev Jasinnak, így a már

4-1-re vezet? szovjet válogatottnak be kellett érnie a világszenzációt kelt? döntetlennel (4-4).

Amúgy a kolumbiaiak azon a Mundialon sem sok vizet zavartak: egyaránt kikaptak az uruguayiaktól (2-1) és a jugoszlávoktól (3-1), azaz egyetlen ponttal, csoportutolsóként kulloghattak haza. Az igazi feltámadás több mint negyedszázaddal később kezdődött: az addig vb-n csak egyszer látott Kolumbia 1990 és 1998 között sorozatban háromszor is szerepelt a nagy tornán. A f?dirigens Carlos Valderrama vezényletével. A karmester – aki máig minden id?k legtöbbszörös (111-szeres) kolumbiai válogatottja – els?re bozontos hajával keltett felt?nést, de aztán mindenki megfélekedezett különleges frizurájáról, mert az, ahogyan dirigált, a legigényesebb szakért?ket is leny?gözte.

Noha a már akkor is rohanó világ felfokozott futballtempójában szinte anakronisztikusan lassan mozgott, uralta a labdát, száguldó véd?k és középpályások gy?r?jében is folyton magánál tartotta azt, majd a tizenhatos környékén rendre álompasszt adott valamelyik csatárnak, és – ahogyan Pesten mondják – el volt rendezve a dolog. A felfutáshoz azonban a világklasszis irányító kivételes játékintelligenciája is kevés lett volna. Valderrama hiába bódított, még ? sem kábított annyira, mint a kokain. S az igazi lökést a kolumbiai futballnak az adta meg, hogy a drog báró Pablo Escobar rájött: annál több pénzt moshat tisztára, minél nagyobb összegeket investál a labdarúgásba.

Ez az ember a hetvenes években piti tolvaj volt, de aztán részt vett egy gyermekrablásban, és az abból származó „dohánnyal” beszállt a kábítószerüzletbe. A nyolcvanas évek utolsó esztendejében már a világ 227 dollármilliárdosa közé tartozott, a Forbes magazin listáján is el?kel? helyen jegyezték, és egyáltalán nem véletlen, hogy a medellini Atletico Nacional akkor hódította el el?ször a dél-amerikai klubfutball els? számú tróféáját, a Libertadores Kupát. Mert Pablo Escobar azt a Medellín kartellt „igazgatta”, amely a földkerekség kokainforgalmának a 80 százaléka fölött diszponált. Amúgy „jóságos” énje is volt: iskolákat, kórházakat, templomokat, labdarúgópályákat építtetett a szegényeknek, a családjának pedig – egyebek közt – tavat és állatkertet vásárolt.

Megannyi nincstelen honfitársa rajongott érte, valóságos kolumbiai Robin Hoodnak tartotta, és a nélkülöz?ket nem érdekelte, hogy milliókat tesz tönkre, miként az sem, hogy könnyörtelenül gyilkol. Márpedig Escobar nemegyszer dicsekedett azzal: legalább kétszázötven útjába állított el láb alól személyesen. A futballisták sem firtatták, honnan d?l a lé, bár nem voltak bolondok, hogy ne tudták volna, milyen eredet? a kolumbiai labdarúgásban addig

soha nem látott mennyiség? pénz. René Higuita, a trükkös kapus, aki rendszeresen kivitte a labdát a tizenhatoson kívülre, és a mez?nyben cselezgetett, akár a legragyogóbb dribblerek – egy 0-0-lal zárult angol–kolumbiai meccsen pedig nem kézzel, hanem (miután cirkuszi artista módjára el?revet?dött) oxforddal hárította Jamie Redknapp gólba tartó lövését a londoni Wembley-ben –, a lehet? legközelebbi tapasztalatokat szerezte a forrásról: egyrészt a „báró” a barátjává avatta, másrészt drogfügg?vé vált.

Majd nemcsak a védéseivel került a lapok címdoldalára, hanem azzal is: az id?közben letartóztatott Escobart nemhogy meglátogatta a börtönben, de még „megindító” nyilatkozatokat is adott az újságoknak a vizitr?l. Arról a fegyházzól utóbb kiderült, hogy minden ?re Escobar embere volt, és a (hivatalosan) büntetés-végrehajtási intézet leghírhedtebb foglya úgy élt ott, mint Marci Hevesen... Ezzel együtt onnan is megszökött – ilyen személyzettel nem csoda –, mert id?sebb George Bush, az USA akkori elnöke mind kevésbé, s?t egyáltalán nem tolerálta, hogy az Államokat hovatovább elárasztja a kolumbiai kábítószer.

Ezért „keresztes háborút” hirdetett a drog ellen, és küzd?társra talált Cesar Gaviria Trujillóban, az 1990-ben kinevezett kolumbiai elnökben. Escobarból üldözött lett, és 1993 decemberében a kolumbiai nemzeti rend?rség tagjai l?tték le ?t, miközben a házából próbált menekülni az ?t ismét lefogni igyekv?k el?l.

A halálhír hatalmas indulatokat, tüntetéseket és utcai harcokat váltott ki Kolumbiában, noha három hónappal korábban az egész országot egyesítette a válogatott labdarúgócsapat már-már felfoghatatlan diadala. Az együttes vb-selejtezt játszott Buenos Airesben, és 5-0-ra gy?zött! Nyomban hozzá kell tenni, hogy Argentína abban az évben nyerte mindmáig utolsó aranyérmét feln?tt futballtornán, a Copa Americán, és az el?z? két világbajnokságon egyaránt dönt?t vívott (1986-ban gy?zött, 1990-ben második lett). A térség, egyúttal a világ kiemelked? tudású gárdája fogadta hát Lionel Alvarez (101-szeres válogatott), Freddy Rincón (84), Luis Carlos Pereá (78), Oscar Cordobá (73), Faustino Asprilla (57) és társait, persze a kihagyhatatlan Valderramával együtt. Igaz, a vendégek sem vesztek mérk?zést 1991 júliusa óta – két évvel korábban éppen az akkor is Copa-gy?ztes argentinoktól kaptak ki 2-1-re –, de arra senki nem gondolt, hogy kolumbiai fesztivál lesz a Monumental stadionban.

Asprilla és Rincón azonban úgy siklott a házigazdák véd?i között, akár a korabeli alpesisi-bálvány Marc Girardelli a lejt?kőn, és amikor Sergio Goycochea, a nagyszer? argentin kapus már ötödször szedte ki a hálóból a labdát, Kolumbia városaiban spontán felvonulások kezd?dtek, tévénez?kb?l lett jó barátok ölelték-csókolgatták egymást a köztereken. Argentína az 1958-as világbajnokságon 6-1-re kapott ki Csehszlovákiától, majd a 2009-es vb-selejtezt n ugyanilyen különbséggel veszett Bolíviában, de ötgólos vereséget odahaza soha nem szenvedett. Érthet?, ha a vendéglátókat megszégyenít? fiúkból nemzeti h?sök váltak, és azt a gólt, amelyet Asprilla a

tizenhatos bal oldali vonalától nyestet mesésen a „hosszú” fels?be, Kolumbia jelképeként emlegette a tömeg.

Ám a kábítószert földjén még e pazar diadal is tragédiát idézett el?. A lehengerl? gy?zelem nyomán ugyanis 1994-ben úgy utazott el az Egyesült Államokba a kolumbiai csapat, mint a világbajnokság favoritjainak egyike. Igaz, kilencvennégy tavaszán La Pazban megszakadt a veretlenségi sorozat (Bolívia 1-0-ra felülmúlta a soha nem látott magasságokban szárnyaló garnitúrát), ám az el?z? vereségt?l számított harminchárom mérk?zéses széria még így is imponáló volt a tizennyolc sikerrel és a tizennégy döntetlennel. Csakhogy Amerikában beütött a krach. A szeniális Gheorghe Hagi Romániája 3-1-es csapást mért Valderramáékra, majd az USA Team 2-1-re nyert a nem is oly titkos esélyesek ellen. Ez utóbbi találkozón az els? gólt Andres Escobar szerezte, de nem az amerikai Tony Meola, hanem honfitársa, Cordoba hálójába küldte a labdát.

Az ötvenszeres válogatott középhátvédet addig „a futball gentlemanjének” nevezték, a kolumbiaiakat megdöbbsent? kiesés után viszont sokan elátkozták hazájában. S tíz nappal az Egyesült Államoktól elszenvedett kudarc után a medellini El Indio bár parkolójában három fegyveres hat lövéssel kivégezte. A gyilkosok cinikusan azt kiáltották, miközben meghúzták a ravaszt: „Góll!” Az, hogy a drogmaffia bossúja volt-e a szörny? merénylet, nem bizonyosodott be, bár az ember, akit huszonhat évi börtönre ítélték a gyilkosságban való közrem?ködés miatt, kapcsolatban állt a kábítószerkartellel. Ami biztos: a huszonhét éves korában meghalt Andres Escobarnak családjilag nem volt köze Pablo Escobarhoz.

Argentína–Kolumbia 0-5 (0-1)

Vb-selejtezt?, 1993. szeptember 5., Buenos Aires, 60 000 néz?. Jv.: Filippi (uruguayi).

Argentína: Goycoechea – Saldana, Borelli, Ruggeri, Altamirano – Zapata, Redondo (Acosta, 69.), Simeone, Leonardo Rodriguez (Claudio Garcia, 54.) – Medina Bello, Batistuta.

Kolumbia: Oscar Cordoba – Herrera, Perea, Mendoza, Perez – Alvarez, Gomez, Valderrama, Rincon – Asprilla, Valencia. Gól: Rincon (41. és 62.), Asprilla (49. és 64.), Valencia (84.).

Infó: A cikk eredeti változata a 2013.10.19-i Népszabadságban olvasható.

Hegyiván - nol.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló